

[Socialministeren.]

kommunerne kommer til at betale lidt mere eller lidt mindre, sendte Folk ud over Landet for straks at faa fat i de mere eller mindre fortumlede Sogneraadsformænd og faa dem til at udtale deres Forskrækkelse over Refusionsordningen, som ingen i Virkeligheden kunde kende, som de ikke havde haft Tid til at efterregne dengang — det viste sig jo ogsaa, da vi saa det rigtigt efter, at de Tal ikke passede.

Naar man har været Vidne til hele denne Optræden over for et Lovværk af en saa indgribende og omfattende Karakter som Socialreformen, som Ordførerne til at begynde med paa mange Omraader roste, og over for hvilket de tilsagde en neutral, velvillig Behandling, maatte der noget særligt til, for at man skulde tro paa dette Partis pludselige, stærke saglige Interesse for Sociallovgivningen, for at man skulde komme bort fra den Tanke, at ogsaa det Forslag, der her foreligger, kun var et Udtryk for partipolitisk Spekulation. Nu indrømmer jeg, at dette kunde tænkes at være sket, hvis den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i forskellige Henseender havde gjort Afbigt for den uanstændige Agitation, der har været ført. Men den ærede Ordfører fortsatte paa samme Maade, hans Tale var heller ikke saglig. Han sagde, at Motiveringerne var den Uro, der hersker rundt omkring i Land og By, en Uro, der viser, at det ikke er Ord, der trænges til, men Handlekraft. Ord har det jo myldret med fra konservativ Side, Handlekraft har jeg ikke set noget til hidtil. Det Parti, jeg tilhører, siger den ærede Forslagsstiller videre, advarede som bekendt stærkt mod Vedtagelse af Socialreformen, som trods dens 335 Paragrafer blev forceret gennem Rigsdagen paa ganske kort Tid. Det maa være saa kort Tid, at den ærede Ordfører ikke engang har opdaget, at der er meget, meget mere end 335 Paragraffer. Men hvad vil det for Resten sige, at den blev forceret gennem Rigsdagen paa kort Tid, 2—3 Aar i hvert Fald . . . Sagde De Sludder? Naa, det var i hvert Fald godt, det ikke var saa højt.

3 Aar har den ligget paa Rigsdagens Bord, og det er ikke min Skyld, hvis man over for dette Forslag som over for saa mange andre har ment, at man kunde lade være at gøre noget ved det, fordi det alligevel ikke blev til noget. Forslaget blev ikke forceret gennem Rigsdagen, og vi sad lige midt i det rolige Arbejde sammen med de Konservative, dengang det blev afbrudt af et Socialreformen uvedkommende Forhold,

nemlig Kriseforliget. Den ærede Ordfører lægger saa Vægt paa, at der i dette høje Ting kun var nogle faa Dage til at gennemgaa Lovforslaget og stille Ændringsforslag. Det kan man jo godt sige, men naar et Forslag har været til Behandling paa Rigsdagen i Aarevis og til Behandling i Partierne Gang paa Gang, formoder man jo, at man kender dets Indhold, ikke mindst, naar man har været med i de mere interne Forhandlinger. Og saadan er det jo sket Gang paa Gang, at et Forslag, som er et Led i en samlet Ordning, er blevet gennemført i det høje Landsting i Løbet af kort Tid.

Nu ser vi Resultatet af dette Hastværk, udbryder den ærede Ordfører, og der er sikkert flere end os, der beklager, at vort Raad ikke dengang blev fulgt. Det tror jeg ikke, for der er ingen, som har lagt Mærke til det Raad, og desuden vil jeg gerne spørge: Hvad er det for et Resultat af Hastværket, og paa hvilket Omraade er det, den ærede Ordfører den Gang — den Gang — vilde have ændret Forslaget? Derefter fortsætter den ærede Ordfører for Forslagsstillerne paa samme Maade med, at han tidligere har advaret mig — i Marts 1934. Det var rigtignok noget sent at advare mig, da Reformen traadte i Kraft den 1. Oktober 1933. Men det har han altsaa gjort i Forventning om, at jeg i nær Fremtid vilde fremkomme med Forslag til Revision, og den ærede Ordfører gaar ud fra, at jeg vel aldrig har haft nogen Anelse om, at Socialreformen kunde give sig saadanne Udslag, som det nu er Tilfældet. Hvilke Udslag? Hvis det er det, at Socialreformen koster noget mere, end man oprindeligt havde regnet med, ja, saa ved jo enhver, at det skyldes Arbejdsløsheden, og at jeg flere Gange, baade i 1930 og før Vedtagelsen, har sagt i Folketinget: om Socialreformen i øvrigt koster 25 Mill. Kr. mere eller mindre om Aaret; det er der ingen, der ved, for det er ganske afhængigt af, i hvilket økonomisk Samfund den skal gennemføres. Den har derfor ikke medført nogen som helst Overraskelse ud over den, som jeg ofte har givet Udtryk for, naar jeg har paataalt, at man ikke har villet gøre tilstrækkeligt for at indskrænke Arbejdsløsheden, skønt man fra den Side er medansvarlig for den store og omfattende Arbejdsløshedsunderstøttelseslovgivning. Selvfølgelig fortsætter den ærede Ordfører saa paa samme Vis —: der holdes Møde paa Møde i Sogneraadforeningerne, hvor Fortvivlelse er raadende. Hvor er det trist at læse om! Jeg læste i Forgaars om